

Smrt Zikmunda Lucemburského symbolicky uzavřela jednu etapu českých dějin. Husitská revoluce přinesla do života společnosti mnohé změny a byla odrazovým můstkem ke stavovskému státu. Téměř dvě a půl století jsme sledovali osudy rodu erbu ostrve, Ronovců, kteří se stejně jako ostatní šlechtické rody snažili vybojovat své místo na slunci. Z původních severočeských sídel se Ronovci rozšířili skoro do všech regionů Čech a Moravy, když ne přímo získáním držav, tak alespoň sňatkovou politikou. K tomu je nutno připočítat držbu lén, nejčastěji v Horní Lužici nebo v Kladsku. Snad žádný český ani moravský rod se nemohl vykázat takovou migrací. Ne všechny ronovské odnože Lucemburky přežily. Již v roce 1351 vymřeli po meči Žlebští z Lichtenburka, v roce 1410 Pyknové z Lichtenburka. Odnož Škopků z Dubé vyhasla přibližně ve stejnou dobu jako lucemburská dynastie a mnoho času už nezbývalo ani pánům z Pirkštejna. Slavný Hynek Ptáček z Pirkštejna zemřel bez mužských dědiců v roce 1444. Ostatní větve prokázaly větší životaschopnost, Krušinové a Bítovští z Lichtenburka žili ještě v 2. polovině 16. století, Berkové z Dubé a páni z Lipé dokonce ještě o půl století déle.